

forelse af Statsgaranti for Kreditforeningslaan eller i det hele taget for Laan i faste Ejendomme, ville finde, at § 3 i Forslaget i Folketingets Uffattelse er fuldstændig forsvunden. Og de Medlemmer, der lægge Bægt paa de Bestemmelser, der indeholdtes i § 1 i Forslaget, da det gik op til Lands-tinget, ville ganske vist finde disse Bestemmelser i det væsentlige bevarede i det nu foreliggende Forslags § 1, men de ville finde knyttede dertil en § 2, der i saa overordentlig Grad afviger fra det, som Flertallet her i Fjor kunde gaa ind paa, at alene dette Forslag om denne § 2, hvis den fastholdes, vil være nok til hos de Medlemmer, jeg nys hentydede til, at vække Overbevisningen om, at dette Forslag ikke vil kunne gaa igennem Rigsdagen. Disse Forandringer i det foreliggende Forslag ere jo for en Del ikke noget nyt. Med Hensyn til den væsentligste af Forandringerne, Udstrygningen af Statsgarantien, fik vi allerede i Fjor Foraar at vide, hvorledes Landstingets Stilling i alt Fald da var til denne Sag. Der kunde jo saa være Anledning til at opfaste Spørgsmaalet om, hvorledes det senere dannede Reformpartis Stilling var til Statsgarantien. Spørgsmaalet er, om man i den Omstændighed, at der nu er hængaaet 4 Maanedes af Rigsdagsamlingen uden at der fra vor Side er fremkommet noget Forslag paa dette Omraade, skulde se en Anthynding af, at det var en Sag, som Reformpartiet ikke vilde røre ved, eller om det, at Tiden saaledes er hængaaet, skulde skyldes andre Omstændigheder. Jeg skal da straks sige, at Reformpartiet staar i Spørgsmaalet om Statsgarantien fuldt ud paa det samme Standpunkt, som Flertallet i forrige Rigsdagsamling stod paa. Vi anse det for en Sag af den allerførste og alvorligste Betydning, en Sag, der atter og atter vil komme igen, og som den høje Regering og det andet høje Ting vel for en Tid kunne modsætte sig, men det skal sikkert vise sig, naar Sagen er saa god som denne Sag, og Fordringen saa rimelig som vor Fordring, at begge disse Lovgivningsfaktorer i Tidens Løb ville komme til at se paa den med andre Øjne. Naar der altsaa i den forløbne Del af Rigsdagsamlingen ikke fra vor Side er fremkommet noget Forslag om en Statsgaranti under en eller anden Form for Prioritetsgæld, ligger dette ikke i, at man ikke tillægger denne Sag den allerførste Betydning, men i helt andre Omstændigheder. Det ligger deri, og alene deri, at man ikke har anset Tidspunktet for belejligt til over for den stærke Modstand, som denne Sag har mødt, at føre den frem i Øjeblikket.

Forcholdet er jo dette, at for at en Statsgaranti, naar den er vedtagen, skulde have nogen Virkning, maa der paa det udenlandske Pengemarked foreligge saadanne Forhold, at man kunde gaa ud fra, at danske Obligationer, hvilken Form de nu end fik — hvad enten det blev Kreditforeningsobligationer eller Statsobligationer, eller under hvilken Form det nu blev — kunde, naar de vare forsynede med Statsgaranti, opnaa let Afsetning til gode og rimelige Priser. Men nu har Tingen som vel bekendt været den, at hele denne Vinter har der paa de udenlandske Pengemarkeder af forfælselig Grund hersket meget stor Uro og meget ringe Vist til at indlade sig paa ny Foretagender. Jeg behøver blot at minde om, hvorledes allerede i Oktober f. A., vistnok i Begyndelsen af Oktober f. A., Forholdene i Tyrkiet fremkaldte en Nedgang paa de udenlandske Fondsbørser. Denne blev senere fulgt af en ny Uro gennem det spændte Forhold mellem England og Amerika, og endelig kom der for ikke saa længe siden yderligere Momenter til Begrundelse af Nervøsiteten paa Pengemarkedet, nemlig det spændte Forhold mellem England og Tyskland. Det Parti, hvortil jeg har den Ære at høre, har derfor efter moden og grundig Overvejelse i den forløbne Del af Rigsdagsamlingen ment, at det ikke vilde være heldigt, saa længe Forholdene i Udlandet ere saaledes, at bringe denne Sag om Statsgaranti frem paa ny. Hvis Forholdet havde været det, at man fra anden Side havde stillet sig nogenlunde velvillig til Sagen, havde det været noget andet; saa havde det været fuldkommen rigtigt at forberede Sagen og saa en Lov vedtaget, for at den, naar Tiderne en Gang bleve roligere, kunde komme til at virke, men naar Forholdet er det, at den møder saa stærk Modstand hos de to andre Lovgivningsfaktorer, saa tror jeg, og det er Grunden til, at man ikke har rørt ved Sagen i denne Samling, at man kun vilde arbejde i Hænderne paa Modstanderne af Sagen ved at bringe den frem paa et saadant Tidspunkt, at man vilde give dem et Argument og denne Gang et virkeligt Argument, til Støtte for deres Modstand. Hvorledes Forholdene nu ville udvikle sig, hvorvidt det kan antages, at de i en nær Fremtid ville stille sig anderledes end hidtil, er jo et Spørgsmaal, som det er umuligt lige i Øjeblikket at udtale sig om. Det er et Spørgsmaal, som det vil blive det paagældende Udvalgs Sag nøje at overveje, for at Udvalget derefter kan tage sin Stilling til det Spørgsmaal, om man skal søge at saa Statsgarantien atter optagen